

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. juli 2003)

I henhold til subsidiaritetsprincippet er det i regionaludviklingsspørgsmål medlemsstaterne, der er Kommissionens forhandlingspartnere, og ikke de endelige modtagere. Kommissionen vil derfor råde det ærede medlem til at henvende sig til forvaltningsmyndigheden eller betalingsmyndigheden for det pågældende program i Finland for at få nærmere oplysninger.

Da forvaltningen af projekterne er decentraliseret, råder Kommissionen ikke over statistikker, der viser, hvor lang tid der i øjeblikket går, fra en medlemsstat har truffet en finansieringsafgørelse, og til modtageren får den første udbetaling. Kommissionen bidrager imidlertid til, at programmerne iværksættes hurtigt ved at udbetale et acontobeløb, så snart den har truffet afgørelse om samfinansiering for hele programmet. Acontobeløbet andrager 7 % af programbeløbet i henhold til forskrifterne for 2000-2006. De finske programmer blev med undtagelse af enkelte pilotprojekter vedtaget af Kommissionen i 2000 og 2001. De nationale myndigheder har således siden da rådet over et acontobeløb på 7 % til finansiering af EU-andelen af det projekt, som det ærede medlem henviser til, uden at skulle afvente refusion af de faktisk afholdte udgifter.

Bortset fra dette acontobeløb refunderer Kommissionen kun medlemsstaterne på basis af de faktisk afholdte udgifter⁽¹⁾. I den nuværende programmeringsperiode har betalingsfristerne i generaldirektoratet for regionalpolitik siden begyndelsen af 2003 været på 37 dage. Selv om dette ikke kan betragtes som urimeligt lange betalingsfrister⁽²⁾, søger Kommissionen konstant at forbedre sine interne procedurer for at opnå effektivisering og forenkling. Kommissionen godkendte således den 25. april 2003 ti foranstaltninger i sin meddelelse om forenkling, præcisering, koordinering og fleksibilitet vedrørende forvaltningen af strukturpolitikkerne.

Den tunge forvaltning, som det ærede medlem henviser til, kan derfor ikke skyldes bestemmelserne i strukturfondene. Det er fastsat i artikel 34, stk 1, i forordning (EF) nr. 1260/1999 at »forvaltningsmyndigheden under udførelsen af sine opgaver skal handle i fuld overensstemmelse med den pågældende medlemsstats institutionelle, juridiske og finansielle system«. Det er også fastsat i artikel 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 438/2001 af 2. marts 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999⁽³⁾, at medlemsstaternes forvaltnings- og kontrolsystemer skal tilrettelægges, så de svarer til størrelsen af den forvaltede intervention.

⁽¹⁾ Jf. artikel 32, stk 2 i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ I henhold til artikel 32, stk 1, i forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 at »foretager Kommissionen med forbehold af disponible midler de mellemliggende betalinger inden for en frist, der ikke må overstige to måneder regnet fra modtagelsen af en gyldig anmodning«.

⁽³⁾ EFT L 63 af 3.3.2001.

(2004/C 33 E/192)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1909/03
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(2. juni 2003)

Om: Natura 2000

Finder Kommissionen, at den strikse politik, som den flamske forvaltning fører for Natura 2000-områder beliggende i det flamske økologiske netværk VEN er forenelig med Natura 2000-direktivet?

Den flamske politik er baseret på en lang række påbud og forbud, som på den ene side savner tilstrækkelig og tilpasset kompensation, og som på den anden side ikke tager hensyn til de samfundsøkonomiske funktioner.

Etableringen af to parallelt eksisterende netværksstrukturer i Flandern – en flamsk og en europæisk – giver anledning til en del nytteløs forvirring og flere formålsløse komplikationer. I praksis har det vist sig, at langt størsteparten indgår i det økologiske netværk VEN og naturbeskyttelsesnetværket IVON eller i naturforbindelsesområderne. De flamske myndigheder har da også ved tilpasningen af naturdekretet i slutningen af 1997 været meget omhyggelige med så vidt muligt at få de to områder til at overlape hinanden. Er det acceptabelt, at der føres to forskellige former for politik på områder, hvor der forekommer overlapninger?

Der hersker derfor forvirring blandt de flamske borgere og stor utilfredshed i landdistrikternes befolkning, som identificerer Natura 2000 med de flamske myndigheders smålige politik.

Hvad er Kommissionens holdning med hensyn til foreneligheden mellem den flamske politik for økologiske netværk og bestemmelserne i Natura 2000-direktivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(2. juli 2003)

Både Rådets direktiv 92/43/EF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ (»habitatdirektivet«) og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽²⁾ (»fugledirektivet«) sigter mod bevaring af naturtyper og arter på europæisk plan. Oprettelsen af »Natura 2000«, et sammenhængende europæisk økologisk net af særlige bevaringsområder, er et vigtigt redskab til opfyldelse af dette mål.

Nationale eller regionale net af beskyttede områder, som f.eks. det flamske miljønet, er vigtige supplementter til det europæiske »Natura 2000«-net, da flere lokale og regionale naturbevaringsaspekter herved integreres i det større hele. Hverken habitatdirektivet eller fugledirektivet begrænser medlemsstaternes ret til at indføre strengere beskyttelsesforanstaltninger end fastsat i direktiverne selv.

Efter habitatdirektivet har medlemsstaterne klart ansvaret for at forvalte Natura 2000-områder. Forvaltningen af regionale og nationale net henhører derfor klart under national eller regional kompetence.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

(2004/C 33 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1934/03 af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen

(5. juni 2003)

Om: Fremtidsudsigterne for Life-instrumentet

Kommissionens Generaldirektorat for Miljø har for nylig på sin hjemmeside⁽¹⁾ offentliggjort den endelige rapport fra arbejdsgruppen om habitatdirektivets artikel 8 om finansiering af Natura 2000. Selv om evalueringen af omkostningerne kan gøres mere præcis, er de store institutionelle retningslinjer fastlagt, idet der fra 2006 er anmodet om, at omkostningerne fordeles mellem de forskellige fællesskabsinstrumenter (EFRU, EUGFL osv.) og et specifikt finansieringsinstrument. Der bør tages hensyn hertil inden for de hermed forbundne rammer og navnlig i forbindelse med de store politiske og budgetmæssige reformer, der er planlagt efter 2006.

Rapporten indeholder en udførlig redegørelse for problemet med overgangen mellem det nuværende finansieringsinstrument for Life, der udløber i 2004, og resultaterne af overvejelserne om Natura 2000, som vil være en realitet efter 2006. I dag er Life-Natur-instrumentet det eneste EU-finansieringsinstrument, der udelukkende finansierer en enkelt af målsætningerne for det sjette miljørammeprogram, nemlig at vende den nuværende tendens til reduktion af biodiversiteten inden 2010.